

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ภาค ๓

ลักษณะ ๑ ฟ้องคดีอาญาและไต่สวนมูลฟ้อง

ดร.จิตฤดี วีระเวสส์
อธิบดีผู้พิพากษาภาค ๖

เนื้อหาของคำฟ้อง

ต่อจากคราวที่แล้ว กล่าวถึง คำฟ้องต้องครบองค์ประกอบความผิด

❖ คำบรรยายฟ้องที่ขาดองค์ประกอบความผิด ถือเป็นฟ้องที่ไม่ชอบมาแต่ต้น โจทก์จะขอแก้ไขให้สมบูรณ์ในภายหลังไม่ได้ หรือแม้ศาลจะเห็นเองในชั้นตรวจคำฟ้อง ศาลก็ไม่อาจสั่งแก้ไขให้ถูกต้องได้เช่นกัน (ฎีกาที่ ๑๐๖๒/๒๕๐๔, ๑๕๖/๒๕๒๘)

❖ คดีที่ราษฎรเป็นโจทก์ซึ่งต้องมีการไต่สวนมูลฟ้อง ถ้าโจทก์บรรยายฟ้องขาดองค์ประกอบความผิด ศาลยกฟ้องได้โดยไม่ต้องไต่สวนมูลฟ้องก่อน (ฎีกาที่ ๔๕๕๒/๒๕๖๔, ๘๘๘/๒๕๒๓, ๒๓๕๓/๒๕๔๔, ๑๔๕๕/๒๕๒๓) และที่ ๖๕๒๓/๒๕๕๓)

เนื้อหาของคำฟ้อง (ต่อ)

ฎีกาที่ ๑๖๘๘/๒๕๖๑ การที่ศาลรับฟ้องไว้เพื่อไต่สวนมูลฟ้องนั้น ไม่จำเป็นที่ศาลจะต้องไต่สวนมูลฟ้องหรือวินิจฉัยว่าฟ้องมีมูลและประทับรับฟ้องไว้พิจารณาก่อนเสมอไป หากศาลเห็นว่าจำเลยมิได้กระทำความผิดก็ดี การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดก็ดี คดีขาดอายุความแล้วก็ดี หรือมีเหตุตามกฎหมายที่จำเลยไม่จำเป็นต้องรับโทษก็ดี ให้ศาลยกฟ้องปล่อยจำเลยไป ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๘๕ ดังนี้ เมื่อศาลเห็นว่ากรกระทำทั้งหลายของจำเลยทั้งห้าตามฟ้องพ้นจากความผิดและความรับผิดโดยสิ้นเชิงแล้ว ศาลชอบที่จะยกฟ้องได้เลยโดยไม่ต้องไต่สวนมูลฟ้องและประทับรับฟ้องก่อน

เนื้อหาของคำฟ้อง (ต่อ)

แม้ในชั้นไต่สวนมูลฟ้องเมื่อข้อเท็จจริงได้ความจากพยานหลักฐานของโจทก์ว่าการกระทำของจำเลยครบองค์ประกอบความผิดที่ฟ้องก็ฟังได้แล้วว่าคดีมีมูล ไม่จำเป็นต้องรับฟังพยานหลักฐานจนปราศจากข้อสงสัยว่ามี การกระทำความผิดตามฟ้องจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น เหมือนดังเช่นในชั้นพิจารณา แต่ข้อเท็จจริงที่ได้ความในชั้นไต่สวนมูลฟ้องก็ต้องมาจากพยานหลักฐานที่ไม่ต้องห้ามมิให้รับฟังตามกฎหมายและต้องไม่มีข้อพิรุธอันเป็นที่ประจักษ์ด้วย หนังสือรับสภาพ หนังสืออ้างว่าเป็นเอกสารปลอมจึงถือเป็นพยานหลักฐานสำคัญใน การพิสูจน์ความผิดตามฟ้อง แต่โจทก์ทั้งสามไม่ได้นำมาแสดงต่อศาลหรือขอให้ศาลหมายเรียกจาก ...

เนื้อหาของคำฟ้อง (ต่อ)

... ผู้ครอบครองเอกสารมาอ้างเป็นพยาน ทำให้ไม่อาจตรวจสอบลายมือชื่อในหนังสือรับสภาพหนี้ได้ และก็ไม่ได้นำโจทก์ที่ ๓ และ น. ซึ่งเป็นประจักษ์พยานมาเบิกความยืนยันว่าลายมือชื่อในหนังสือรับสภาพหนี้ไม่ใช่ของตน คงมีโจทก์ที่ ๒ มาเบิกความปากเดียว อันเป็นพยานบอกเล่า ทั้งที่โจทก์ที่ ๓ และ น. มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งและอยู่ในวิสัยที่จะติดตามมาเบิกความได้ จึงมิใช่กรณีมีเหตุจำเป็นและไม่เข้าข้อยกเว้นที่จะให้รับฟังได้ จึงต้องห้ามมิให้รับฟังตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๖/๓ คดีโจทก์ทั้งสามไม่มีมูลความผิดฐานปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอมตามฟ้อง (ฎีกาที่ ๔๕๘๒/๒๕๖๔)

เนื้อหาของคำฟ้อง (ต่อ)

การที่ศาลยกฟ้องเพราะเหตุฟ้องของโจทก์ขาดองค์ประกอบความผิด ถือว่าศาลได้วินิจฉัยในเนื้อหาของความผิดที่โจทก์ฟ้องจำเลยแล้ว คำพิพากษาจึงเสร็จเด็ดขาดในความผิดซึ่งได้ฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๓๕ (๔) ทำให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ระงับไป (ฎีกา ๒๘๘/๒๕๖๐, ๒๗๕๓/๒๕๔๔)

เนื้อหาของคำฟ้อง (ต่อ)

แต่ถ้าศาลพิพากษายกฟ้องเพราะโจทก์บรรยายฟ้องไม่ชอบ (ขาดรายละเอียดที่เกี่ยวข้อง) โดยยังมีได้วินิจฉัยถึงการกระทำของจำเลยตามข้อกล่าวหาของโจทก์ ถือไม่ได้ว่าได้มีการวินิจฉัยความผิดซึ่งได้ฟ้องอันจะเป็นเหตุให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ระงับสิ้นไป โจทก์ย่อมฟ้องใหม่ได้ (ฎีกาที่ ๗๑๐๖/๒๕๕๓)

เนื้อหาของคำฟ้อง (ต่อ)

คดีก่อนศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษายกฟ้อง เพราะโจทก์ทั้งสองบรรยายฟ้องไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ (๕) โดยยังมีได้วินิจฉัยถึงการกระทำของจำเลยทั้งสองตามข้อกล่าวหาของโจทก์ทั้งสอง จึงถือไม่ได้ว่าเป็นคำพิพากษาที่ได้วินิจฉัยในความผิดซึ่งได้ฟ้อง อันจะเป็นเหตุให้สิทธิของโจทก์ทั้งสองที่จะนำคดีมาฟ้องใหม่ระงับสิ้นไป ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๓๕ (๔) ฟ้องโจทก์ทั้งสองคดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีก่อน (ฎีกาที่ ๒๕๕๕/๒๕๖๔ และที่ ๔๓๑๒/๒๕๓๑)...

เนื้อหาของคำฟ้อง (ต่อ)

...โดยศาลคดีก่อนเห็นว่า ความผิดฐานฟ้องเท็จ โจทก์ทั้งสอง ต้องบรรยายฟ้องถึงข้อความตามที่อ้างว่าเป็นเท็จ โดยมีความจริงว่าอย่างไร และผู้กระทำทราบว่าความที่นำไปฟ้องนั้นเป็นเท็จด้วย แต่โจทก์ทั้งสองไม่ได้บรรยายฟ้องยืนยันข้อเท็จจริงที่เป็นความจริงด้วยว่าความจริงจำเลยทั้งสองทราบเป็นอย่างดีมาก่อนว่าความที่นำไปฟ้องนั้นเป็นเท็จ ถือว่าฟ้องโจทก์ทั้งสองไม่ได้บรรยายถึงการกระทำทั้งหลายของจำเลยทั้งสองที่อ้างว่าจำเลยทั้งสองฟ้องเท็จพอสมควรเท่าที่จะให้จำเลยทั้งสองเข้าใจข้อหาได้ดี จึงเป็นฟ้องที่ไม่สมบูรณ์

เนื้อหาของคำฟ้อง (ต่อ)

การบรรยายฟ้องของโจทก์ ไม่จำเป็นต้องใช้ถ้อยคำตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายอย่างเคร่งครัด เพียงแต่บรรยายให้เข้าใจได้ว่าจำเลยกระทำการบงกค้ประกอบของความผิดตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ก็เพียงพอใช้ได้แล้ว (ฎีกาที่ ๗๐๖/๒๕๑๖ และที่ ๒๕๓๓/๒๕๖๔)

เนื้อหาของคำฟ้อง (ต่อ)

- ❁ ไม่ได้บรรยายคำว่า “โดยทุจริต” แต่ใช้คำว่า “บังอาจ” (ฎีกาที่ ๖๕๕/๒๕๐๒ (ปชญ), ๓๕๘๘/๒๕๒๖, ๖๗๑๑/๒๕๓๕ และที่ ๒๗๒๒/๒๕๔๕)
- ❁ ใช้ถ้อยคำ “ไต่ตรงไว้ก่อน” โดยมีได้บรรยายลักษณะว่ากระทำการนั้นอย่างไร เป็นฟ้องสมบูรณ์แล้ว (ฎีกาที่ ๑๓๒๒๓/๒๕๕๓)

เนื้อหาของคำฟ้อง (ต่อ)

แต่ถ้าโจทก์บรรยายลักษณะการกระทำของจำเลยเข้า
ข่ายทำให้เข้าใจว่าต้องมีการเตรียมการวางแผนมาก่อน
แต่มีได้บรรยายว่ากระทำโดยไต่ตรงไว้ก่อน แม้จะมี
คำขอท้ายฟ้องให้ลงโทษจำเลยตาม ป.อ. มาตรา ๒๘๕
มาด้วย ศาลก็จะลงโทษจำเลยตามมาตรา ๒๘๕ (๔)
ไม่ได้ จำเลยคงมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๒๘๘
เท่านั้น (ฎีกาที่ ๑๕๕๗/๒๕๒๒)

เนื้อหาของคำฟ้อง (ต่อ)

ฎีกาที่ ๑๕๕๗/๒๕๒๒ โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยมีเจตนาฆ่าผู้ตายโดยใช้วัตถุระเบิดเป็นกับระเบิดส่งทางพัสดุไปรษณีย์ ผู้ตายได้รับพัสดุที่จำเลยส่งไป ได้ร่วมกับพวกเปิดห่อพัสดุ เป็นเหตุให้กับระเบิดนั้นระเบิดขึ้น ทำให้ผู้ตายกับพวกตายสมดังเจตนาของจำเลย ทั้งนี้ โดยจำเลยมีสาเหตุโกรธเคืองผู้ตายมาก่อน ขอให้ลงโทษตาม ป.อ. มาตรา ๒๘๘, ๒๘๙ แต่เมื่อโจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องว่าเป็นการฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน จึงลงโทษจำเลยตาม ป.อ. มาตรา ๒๘๙ (๔) ไม่ได้ คงมีความผิดตามมาตรา ๒๘๘ เท่านั้น

เนื้อหาของคำฟ้อง (ต่อ)

การที่โจทก์บรรยายลักษณะการกระทำของจำเลยเข้าข่ายทำให้เข้าใจว่าจำเลยฆ่าผู้ตายโดยกระทำทารุณโหดร้าย แต่ไม่ได้บรรยายว่าจำเลยกระทำโดยทารุณโหดร้าย แม้จะมีคำขอท้ายฟ้องให้ลงโทษตาม ป.อ. มาตรา ๒๘๙ มาด้วย ศาลก็ลงโทษจำเลยตามมาตรา ๒๘๙ (๕) ไม่ได้ เพราะเป็นเรื่องนอกเหนือไปจากที่โจทก์ฟ้องและไม่ใช่เรื่องที่โจทก์ประสงค์ให้ลงโทษ จำเลยคงมีความผิดตามมาตรา ๒๘๘ เท่านั้น (ฎีกาที่ ๑๖๕๓/๒๕๓๑)

เนื้อหาของคำฟ้อง (ต่อ)

- บรรยายฟ้องว่า จำเลยแต่ละคนต่างด่าทอและยกสิ่งไม่สุ่มิใส่กันที่ตลาดพอเข้าใจได้ว่าเป็นการทะเลาะอื้ออึงในสาธารณสถาน ตาม ป.อ. มาตรา ๓๗๒ แล้ว (ฎีกาที่ ๘๕๔/๒๕๑๕)
- บรรยายฟ้องว่า จำเลยเป็นผู้ใหญ่บ้านโดยไม่ระบุถ้อยคำว่าเป็นเจ้าพนักงาน ถือว่าโจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยเป็นเจ้าพนักงาน ตามกฎหมายแล้ว (ฎีกาที่ ๓๘๘/๒๕๕๒)
- บรรยายฟ้องว่า จำเลยปลอมเช็ค โดยไม่บรรยายว่าปลอมตัวเงินก็สามารถทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว เพราะเช็คเป็นตัวเงินชนิดหนึ่ง (ฎีกาที่ ๕๐๕๑/๒๕๔๗)

เนื้อหาของคำฟ้อง

สรุปข้อ (๒.๑) โจทก์ต้องบรรยายถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิด หมายถึงการบรรยายถึงข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิดที่โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลย

ถ้าฟ้องโจทก์ขาดสาระสำคัญ ไม่ครบองค์ประกอบแห่งความผิด แม้จำเลยจะให้การรับสารภาพ ก็ถือว่าเป็นการรับสารภาพตามฟ้องที่ไม่เป็นความผิด ศาลต้องพิพากษายกฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๘๕ วรรคหนึ่ง

การบรรยายฟ็องเกี่ยวกับเวลา

(๒.๒) ต้องบรรยายถึง
ข้อเท็จจริงและ
รายละเอียดเกี่ยวกับ
เวลาซึ่งเกิดการกระทำ
นั้น ๆ พอสมควรเท่าที่
จะทำให้จำเลยเข้าใจ
ข้อหาได้ดี

- “เวลา” หมายความว่า วัน
เดือน ปี ที่เกิดการกระทำ
ความผิด
- มิได้หมายความว่า เฉพาะ
เวลากลางวัน หรือกลางคืน
เท่านั้น

การบรรยายฟ็องเกี่ยวกับเวลา (ต่อ)

ฟ็องที่ไม่ได้กล่าวถึงเวลากลางวันหรือ
กลางคืนจะไม่ชอบด้วยบทบัญญัติของ
กฎหมายหรือไม่ จำต้องพิจารณาเป็น
เรื่อง ๆ ไปว่าฟ็องนั้นกล่าวถึงเวลาพอจะ
ทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีหรือไม่

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับเวลา (ต่อ)

 ความผิดฐานพรากรผู้เยาว์ไปเสียจากบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการ อนาคต โดยผู้เยาว์เต็มใจไปด้วย จำเลย จะกระทำไปในเวลากลางวันหรือ กลางคืน ก็หาเป็นสาระสำคัญแห่งการ กระทำผิดไม่ (ฎีกาที่ ๑๓๖๓๓/๒๕๕๕)

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับเวลา (ต่อ)

➔ การบรรยายฟ้องระบุวันเวลาจำเลยกระทำผิดในอนาคต เป็นฟ้องไม่ชอบ

ฎีกาที่ ๒๕๘๘/๒๕๔๓

โจทก์ยื่นฟ้องจำเลยเมื่อวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๔๒ กล่าวหาว่า จำเลยกระทำความผิดเมื่อระหว่างวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๔๒ เวลากลางวัน ถึงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๔๒ เวลากลางคืนก่อนเที่ยง วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด อันเป็นการกล่าวหาว่าจำเลยกระทำความผิดภายหลังวันที่โจทก์ยื่นฟ้อง ฟ้องโจทก์จึงไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ (๕) แม้จำเลยให้การรับสารภาพ ก็เป็นการรับ สารภาพตามฟ้องที่ไม่เป็นความผิด ไม่อาจรับฟังลงโทษจำเลยได้

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับเวลา (ต่อ)

การบรรยายฟ้องที่มีเวลาเกิดเหตุทั้งก่อนและหลังวันฟ้อง เป็นฟ้องไม่ชอบ (ฎีกาที่ ๙๘๕/๒๕๒๔)

การบรรยายฟ้องที่ระบุการกระทำของจำเลยขัดแย้งกันเอง เป็นฟ้องไม่ชอบ (ฎีกาที่ ๑๙๐๔/๒๕๒๒)

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับเวลา (ต่อ)

→ ฎีกาที่ ๑๕๗๖/๒๕๒๕

บรรยายฟ้องว่าจำเลยให้การในชั้นสอบสวนว่าอย่างไรและเบิกความในชั้นศาลว่าอย่างไร แล้วสรุปว่าจำเลยกระทำผิดฐานแจ้งความเท็จหรือเบิกความเท็จ โดยอ้างว่าหากข้อความที่จำเลยให้การในชั้นศาลเป็นความจริง ที่จำเลยให้การต่อพนักงานสอบสวนก็ย่อมเป็นเท็จ และหากข้อความที่ให้การต่อพนักงานสอบสวนเป็นความจริง การเบิกความต่อศาลก็ย่อมเป็นเท็จ แสดงว่าใจทักเองก็ไม่ทราบว่าเป็นความจริงเป็นอย่างไร จึงเป็นฟ้องที่ขัดกันเองอยู่ในตัว ไม่อาจทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาและต่อสู้คดีได้ถูกต้อง เป็นฟ้องที่ไม่ชอบ

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับเวลา (ต่อ)

 การบรรยายฟ้องที่ระบุว่า จำเลยเบียดบังทรัพย์ก่อนวันที่
เข้าครอบครองทรัพย์ เป็นฟ้องที่ขาดองค์ประกอบ
ความผิด ไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ (๕) (ฎีกาที่
๓๘๒๓/๒๕๔๘)

 การบรรยายฟ้องว่า จำเลยกระทำความผิดฐานรับของโจร
ก่อนความผิดมูลฐานอื่น ๆ เป็นฟ้องที่ขัดต่อสภาพและ
ลักษณะของการกระทำความผิด ไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา
๑๕๘ (๕) (ฎีกาที่ ๓๓๐/๒๕๔๘)

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับเวลา (ต่อ)

แต่กรณีบรรยายฟ้องว่า ไม่ทราบตัวผู้ลัก
ทรัพย์ แต่ต่อมาพบทรัพย์ที่หายไปอยู่ที่
จำเลย โจทก์ย่อมฟ้องขอให้ลงโทษฐาน
ลักทรัพย์หรือรับของโจรได้ ไม่มีความ
ขัดแย้งกัน (ฎีกาที่ ๒๔๖/๒๕๔๖)

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับเวลา (ต่อ)

การบรรยายฟ้องว่า **ลักทรัพย์ในเวลา
กลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน** แต่มิได้
นำสืบว่าเหตุเกิดเวลากลางคืน ศาลต้องฟัง
ให้เป็นประโยชน์แก่จำเลยว่าเหตุเกิดใน
เวลากลางวัน (ฎีกาที่ ๔๘๕๓/๒๕๔๕,
๘๕๓๖/๒๕๕๑)

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับเวลา (ต่อ)

กรณีที่โจทก์ระบุเฉพาะวัน เดือน ปี
โดยมิได้ระบุเวลากลางวันหรือ
กลางคืน แต่ระบุเวลาชัดเจนว่า ๗
นาฬิกา ก็ไม่จำเป็นต้องระบุอีกว่าเป็น
เวลากลางวันอีก

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับเวลา (ต่อ)

- A** แต่ถ้าลักษณะของการกระทำความผิดตามที่ฟ้องนั้น เข้าใจได้ว่าเป็นเวลาไหน แม้จะไม่ได้ระบุเวลาดังกล่าวไว้ ก็ยอมเข้าใจได้ว่าการกระทำนั้นเกิดในเวลาใด ไม่ทำให้เป็นฟ้องเคลือบคลุม
- B** การเบิกความเท็จ การนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จ
- C** ความผิดต่อ พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คฯ ที่ความผิดเกิดขณะธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินนั้น เมื่อพิจารณาตามลักษณะของการกระทำสามารถทราบได้ว่าเป็นเวลากลางวัน อันเป็นเวลาตามราชการ (ฎีกาที่ ๑๕๑๗/๒๕๕๒)
- D** เล่นการพนันสลากกินรวบ (ฎีกาที่ ๑๖๒๖/๒๕๐๖ (ปชญ))

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับเวลา (ต่อ)

กรณีไม่มีความชัดเจนเพียงพอที่จะระบุวันเวลาเกิดเหตุได้อย่างแน่ชัด การบรรยายฟ้องอาจรระบุเป็นช่วงระยะเวลาโดยประมาณ หรือระบุว่าเหตุเกิดระหว่างวันที่เท่าใดถึงวันที่เท่าใด วันเวลาใดไม่ปรากฏชัดก็ได้ (ฎีกาที่ ๕๕๘๑/๒๕๖๒, ๒๕๕/๒๕๖๓ และที่ ๒๓๐๕/๒๕๖๔)

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับเวลา (ต่อ)

หมายเหตุ วันที่รู้เรื่องความผิดไม่ใช่องค์ประกอบของความผิดและไม่ใช่รายละเอียดที่เกี่ยวกับเวลาที่จำเลยกระทำ ความผิด

✘ ในชั้นตรวจคำฟ้อง แม้ฟ้องไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ศาลก็มีอำนาจสั่งโจทก์แก้ฟ้องให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๖๑ วรรคหนึ่ง ดังนั้น เพื่อทราบว่าคุณโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ ศาลชั้นต้นย่อมมีอำนาจสั่งให้โจทก์แก้ฟ้องได้ (ฎีกาที่ ๕๐๘๕/๒๕๔๐)

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับเวลา (ต่อ)

กรณีฟ้องไม่ได้ระบุวันเวลาที่จำเลยกระทำ ความผิด แต่หากคำร้องขอผิดฟ้อง/ฝากขัง ซึ่งพออนุมูลมถือว่าเป็นส่วนประกอบของ คำฟ้องได้ระบุวันเวลาที่จำเลยกระทำ ความผิดไว้ ย่อมเพียงพอทำให้จำเลย เข้าใจได้แล้ว (ฎีกาที่ ๔๔๔/๒๕๕๐, ๔๔๔/ ๒๕๕๐ และที่ ๗๐/๒๕๖๕)

ผลของการบรรยายห้องที่ไม่ระบุเวลา

- ▶ ห้องที่มีได้ระบุเวลากระทำความผิดไม่ใช่ห้องที่ขาดองค์ประกอบความผิด ศาลย่อมสั่งให้โจทก์แก้ไขให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๖๑ หรือโจทก์อาจยื่นคำร้องขอแก้ไขห้องให้ถูกต้องได้ตามมาตรา ๑๖๓, ๑๖๔
- ▶ หากไม่มีการแก้ไขห้องให้ถูกต้องจนล่วงเลยเวลาที่จะแก้ไขห้องแล้ว ศาลต้องยกฟ้อง (เทียบเคียงตามนัยฎีกาที่ ๑๔๕๐/๒๕๕๓)

ผลของการบรรยายห้องที่ไม่ระบุเวลา (ต่อ)

- A ถ้าศาลวินิจฉัยว่าเป็นห้องที่ไม่ได้ระบุวันเวลากระทำความผิดจะเท่ากับเป็นการวินิจฉัยในเนื้อหาของความผิด อันถือว่าศาลได้มีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดซึ่งได้ฟ้องแล้ว (ฎีกาที่ ๖๘๗/๒๕๐๒ (ปชญ))
- B ย่อมทำให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ระงับสิ้นไป ส่งผลให้โจทก์ฟ้องใหม่ไม่ได้ (ฎีกาที่ ๑๖๘/๒๕๑๕, ๒๗๕๗/๒๕๔๔ และที่ ๕๑๓๗/๒๕๕๐)

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับสถานที่

(๒.๓) ต้องบรรยายถึง
ข้อเท็จจริงและ
รายละเอียด ที่เกี่ยวกับ
สถานที่ซึ่งเกิดการ
กระทำนั้น ๆ พอสมควร
เท่าที่จะทำให้จำเลย
เข้าใจข้อหาได้ดี

“**สถานที่**” หมายถึง สถานที่ซึ่ง
เกิดการกระทำความผิด ซึ่งใน
คำฟ้องจะต้องระบุสถานที่เกิด
เหตุด้วย หากโจทก์ฟ้องโดย
มิได้ระบุสถานที่เกิดเหตุ ย่อม
เป็นฟ้องไม่สมบูรณ์ (ฎีกาที่
๓๖๘/๒๔๕๓)

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับสถานที่ (ต่อ)

อย่างไรก็ตาม กฎหมายหาได้ระบุเฉพาะเจาะจง
ให้โจทก์ต้องระบุให้แน่ชัดว่าอยู่หมู่ใด หรือตำบล
ใดเสมอไปไม่ เพียงแค่โจทก์ต้องกล่าวไว้
พอสมควรที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี ก็เป็น
อันเพียงพอแล้ว (ฎีกาที่ ๕๕๑/๒๕๐๕ (ปชญ),
๔๓๓๕-๔๓๓๕/๒๕๔๔, ๘๕๔๕/๒๕๕๕ และที่
๓๓๕๕/๒๕๕๓)

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับสถานที่ (ต่อ)

การบรรยายฟ้องที่มีได้ระบุสถานที่เกิดเหตุไว้ แต่หากคำร้องขอผิดฟ้อง/ฝากขังซึ่งพออนุมัติน่าเป็นส่วนประกอบของคำฟ้องได้ระบุสถานที่ที่จำเลยกระทำความผิดไว้ ย่อมเพียงพอให้จำเลยเข้าใจได้แล้ว (ฎีกาที่ ๑๒๒๒/๒๕๔๖ และที่ ๑๗๗๘/๒๕๕๑)

ผลของการบรรยายฟ้องที่ไม่ระบุสถานที่ (ต่อ)

 ฟ้องที่มีได้ระบุสถานที่กระทำความผิดไม่ใช่ฟ้องที่ขาดองค์ประกอบความผิด ศาลย่อมสั่งให้โจทก์แก้ไขให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๖๑ หรือโจทก์อาจยื่นคำร้องขอแก้ไขฟ้องให้ถูกต้องได้ตาม มาตรา ๑๖๓, ๑๖๔

 หากไม่มีการแก้ไขฟ้องให้ถูกต้องจนล่วงเลยเวลาที่จะแก้ไขฟ้องแล้ว ศาลต้องยกฟ้อง (ฎีกาที่ ๔๕๗๖/๒๕๕๖)

ผลของการบรรยายห้องที่ไม่ระบุสถานที่ (ต่อ)

- ♦ หากศาลวินิจฉัยว่าเป็นห้องที่ไม่ได้ระบุสถานที่เกิดเหตุ เท่ากับเป็นการวินิจฉัยในเนื้อหาของความผิด อันถือว่าศาลได้มีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดซึ่งได้ฟ้องแล้ว
- ♦ ย่อมทำให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ระงับสิ้นไป ส่งผลให้โจทก์ฟ้องใหม่ไม่ได้ (ฎีกาที่ ๑๕๒๕/๒๕๒๒)

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับบุคคล

(๒.๔) ต้องบรรยายถึงบุคคลที่เกี่ยวข้องด้วยพอสมควรเท่าที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี

หากบุคคลเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในลักษณะอันเป็นองค์ประกอบความผิด โจทก์ต้องบรรยายมาในฟ้อง มิฉะนั้น จะเป็นฟ้องไม่ชอบ (ฎีกาที่ ๒๔๒๒/๒๕๓๐)

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับบุคคล (ต่อ)

โจทก์ระบุเพียงว่าจำเลยชู้เชิญชื่นใจพวกพ่อค้าหมูในตลาดบางรักเป็นจำนวนหลายสิบคน โดยไม่ระบุผู้ถูกชู้เชิญชื่นใจว่าเป็นใครแม้แต่คนเดียว ไม่มีทางที่จะให้จำเลยเข้าใจได้เลยว่าพ่อค้าหมูคนใดที่โจทก์กล่าวหาว่าจำเลยได้ชู้เชิญบังคับ พ่อค้าหมูรายใดจำเลยไม่ได้บังคับ เมื่อจำเลยให้การตัดฟ้องว่า ฟ้องของโจทก์เคลือบคลุมไม่ระบุเจ้าทุกข์หรือผู้เสียหาย เช่นนี้ศาลต้องยกฟ้อง (ฎีกาที่ ๑๐๗๘/๒๔๕๒)

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับบุคคล (ต่อ)

ฎีกาที่ ๑๐๓๐๓/๒๕๕๓

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันพาอาวุธมิดติดตัวไปในเมืองหมุ่มบ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร และร่วมกันทำร้ายร่างกายโดยเตะ ต่อย และตีที่ใบหน้าและลำตัว กับใช้อาวุธมีดแทงผู้เสียหายที่ ๒ ที่หัวไหล่ซ้าย ชายโครง และหน้าท้องเป็นเหตุให้รับอันตรายสาหัส โดยไม่ปรากฏว่ามีบุคคลอื่นร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ ๑ ทำร้ายผู้เสียหายที่ ๒ อีก ข้อเท็จจริงที่ปรากฏในการพิจารณาว่า จำเลยทั้งสองมิได้พาอาวุธมิดติดตัวมา และจำเลยที่ ๒ มิได้ร่วมกับจำเลยที่ ๑ ทำร้ายผู้เสียหายที่ ๒ หากแต่ได้ร่วมกับพวกที่เหลืออีก ๔ ถึง ๕ คน โดยพวกคนหนึ่งเป็นผู้ใช้อาวุธมีดแทงผู้เสียหายที่ ๒ ...

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับบุคคล (ต่อ)

...จึงเป็นข้อเท็จจริงที่แตกต่างกันเกี่ยวกับการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิด รวมทั้งรายละเอียดของบุคคลที่เกี่ยวข้องที่โจทก์ไม่ได้กล่าวมาในฟ้อง ซึ่งการเป็นตัวการร่วมกันกระทำความผิดนั้น ป.อ. มาตรา ๘๓ บัญญัติว่า ผู้เป็นตัการต้องระวางโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ผู้เป็นตัวการแต่ละคนจึงต้องร่วมกันรับผิดชอบในผลที่เกิดขึ้นแม้ตนไม่ได้กระทำเพราะต่างถือเอาการกระทำและเจตนาของกันและกันเป็นของตน ข้อเท็จจริงว่ามีการร่วมกันกระทำความผิดกับบุคคลอื่นนอกเหนือไปจากบุคคลที่โจทก์กล่าวมาในฟ้องจึงเป็นข้อสำคัญ ...

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับบุคคล (ต่อ)

...เมื่อโจทก์กล่าวในฟ้องเพียงว่าจำเลยทั้งสองเท่านั้นที่ร่วมกันกระทำความผิดโดยไม่มีบุคคลอื่นอีก ข้อเท็จจริงที่ปรากฏในการพิจารณา จึงแตกต่างกับข้อเท็จจริงดังที่กล่าวในฟ้องในข้อสาระสำคัญ มิใช่ข้อแตกต่างที่เป็นเพียงรายละเอียดที่ศาลจะลงโทษจำเลยที่ ๒ ตามข้อเท็จจริงที่ได้ความนั้นได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๒ วรรคสอง ย่อมลงโทษจำเลยที่ ๒ ในฐานะที่เป็นตัวการร่วมกับพวกที่เหลือพาอาวุธมีดติดตัวไปในเมืองหมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร และร่วมกันทำร้ายผู้เสียหายที่ ๒ เป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัสไม่ได้ ...

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับบุคคล (ต่อ)

... แต่เมื่อโจทก์บรรยายฟ้องให้ลงโทษจำเลยที่ ๒ ฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้เสียหายที่ ๒ มาด้วยว่า จำเลยที่ ๒ ตะ ต่อย และตีผู้เสียหายที่ ๒ เป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัสตาม ป.อ. มาตรา ๒๕๗ ความผิดดังกล่าวย่อมรวมถึงการใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจตาม ป.อ. มาตรา ๓๕๑ ด้วย ถือได้ว่าความผิดตามฟ้องรวมการกระทำหลายอย่างซึ่งแต่ละอย่างอาจเป็นความผิดได้อยู่ในตัวเอง ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยที่ ๒ ในความผิดฐานนี้ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับบุคคล (ต่อ)

- **ข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับบุคคลนี้ ยังไม่ถึงขนาดเป็นองค์ประกอบความผิด**
- **เพียงแต่เป็นรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเท่านั้น ซึ่งกฎหมายกำหนดว่าโจทก์จะต้องบรรยายฟ้องมาให้เพียงพอที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี**

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับบุคคล (ต่อ)

 ฎีกาที่ ๖๔๗๕/๒๕๕๔

โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยใช้อาวุธปืนสั้นชิงทรัพย์ตามรายการทรัพย์
ท้ายฟ้อง รวมเป็นเงิน ๑๘,๑๐๐ บาท ของผู้เสียหายไปโดยทุจริต
โดยจำเลยใช้อาวุธปืนจู่โจมในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้าย ใช้
อาวุธปืนยิงให้ตายหากขัดขืน เพื่อความสะดวกแก่การลักทรัพย์
พาทรัพย์นั้นไปให้ยื่นให้ซึ่งทรัพย์และให้พ้นจากการจับกุม อันเป็นการ
กล่าวถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิด ข้อเท็จจริงและ
รายละเอียดที่เกี่ยวกับเวลาและสถานที่ ซึ่งเกิดการกระทำนั้น ๆ อีกทั้ง
บุคคลหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้อด้วยพอสมควรเท่าที่จะให้จำเลยเข้าใจ
ข้อหาได้ดี ตามที่บัญญัติไว้ใน ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ (๕)... แล้ว

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับบุคคล (ต่อ)

...แม้โจทก์จะไม่ได้ระบุชื่อผู้เสียหายที่เป็นเจ้าของทรัพย์ แต่ความผิดฐาน
ลักทรัพย์หรือชิงทรัพย์องค์ประกอบแห่งความผิดดังกล่าวอยู่ที่การเอา
ทรัพย์ของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยไปโดยทุจริต ซึ่งเมื่อ
อ่านคำฟ้องโดยตลอดแล้ว ที่โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยเอาทรัพย์ของ
ผู้เสียหายไปโดยทุจริต ย่อมเข้าใจได้ว่าจำเลยลักเอาทรัพย์ของผู้อื่นซึ่ง
ไม่ใช่ทรัพย์ของจำเลยหรือเป็นทรัพย์ไม่มีเจ้าของไปโดยทุจริต เช่นนี้ฟ้อง
ของโจทก์จึงบรรยายละเอียดเกี่ยวกับบุคคลและสิ่งของพอสมควรที่จำเลย
จะต่อสู้คดีได้แล้ว โดยไม่จำเป็นต้องระบุชื่อผู้เสียหาย มิฉะนั้นหากไม่ทราบชื่อ
ของผู้เสียหายก็จะทำให้ไม่มีทางที่จะฟ้องคดีในความผิดฐานลักทรัพย์
หรือชิงทรัพย์ได้ ซึ่งไม่ใช่เป็นเจตนารมณ์ของกฎหมาย

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับบุคคล (ต่อ)

 ฎีกาที่ ๑๐๑๐๘/๒๕๕๓

ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ (๕) การบรรยายฟ้องให้บรรยายถึงบุคคล และสิ่งของที่เกี่ยวข้อด้วยพอสมควรเท่าที่จะให้จำเลยเข้าใจข้อหา ได้ดี เพื่อจำเลยจะต่อสู้คดีได้ถูกต้องเท่านั้น การที่โจทก์บรรยายฟ้อง ว่า หลังจากจำเลยรับของโจรซึ่งเป็นโทรศัพท์มือถือแล้ว จำเลยนำไป จำหน่ายให้แก่ผู้มีชื่อ ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจยึดทรัพย์สินจากผู้มีชื่อ เป็นของกลาง อันเป็นการบรรยายถึงการกระทำที่อ้างว่าจำเลยรับ ของโจรเพื่อค้ำกำไร ซึ่งทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว โดยไม่ จำต้องระบุชื่อผู้รับของกลางไว้จากจำเลยอีก ดังนี้ ฟ้องของโจทก์จึง ไม่เคลือบคลุม

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับบุคคล (ต่อ)

 การบรรยายฟ้องที่ไม่ได้ระบุชื่อผู้เสียหาย แต่หากในคำร้องผิดฟ้อง/ฝากขังซึ่งพอ अनुโลมว่าเป็นส่วนหนึ่งของคำฟ้องได้ ระบุชื่อผู้เสียหายไว้แล้ว ย่อมสามารถทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี (ฎีกาที่ ๑๒๕๐/ ๒๕๒๑)

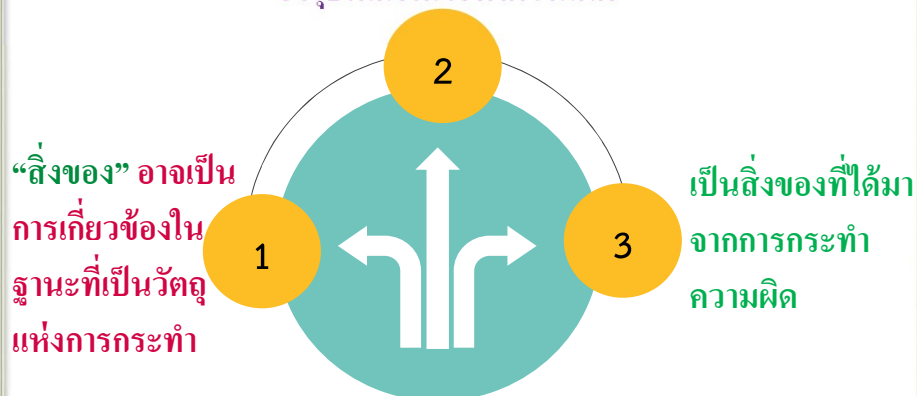
การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับบุคคล (ต่อ)

การบรรยายฟ้องถึงชื่อผู้เสียหายที่ไม่ตรงกับชื่อผู้ได้รับบาดเจ็บตามสำเนาผลการตรวจชั้นสูตรบาดแผลที่แนบมาทำยฟ้อง เพียงแต่แสดงว่าไม่ใช่ผลการตรวจชั้นสูตรบาดแผลของผู้เสียหายเท่านั้น ไม่ได้ทำให้เข้าใจว่าจำเลยไม่ได้กระทำความผิดตามข้อเท็จจริงที่โจทก์บรรยายมาในฟ้อง ไม่เป็นฟ้องเคลือบคลุม (ฎีกาที่ ๔๑๗๑/๒๕๕๐)

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับสิ่งของ

(๒.๕) ต้องบรรยายถึงสิ่งของที่เกี่ยวข้องด้วยพอสมควรเท่าที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี

เป็นสิ่งของที่จำเลยใช้เป็น
อาวุธในการกระทำความผิด

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับสิ่งของ (ต่อ)

“สิ่งของ” นี้ โจทก์ต้องบรรยายมาในฟ้องให้ชัดเจนและเพียงพอที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีด้วย หากไม่มีรายละเอียดเพียงพอย่อมทำให้เป็นฟ้องเคลือบคลุม

ฎีกาที่ ๗๕๘/๒๔๗๘

ฟ้องของโจทก์ที่บรรยายกล่าวอ้างความลอย ๆ ว่าจำเลยลักทรัพย์ไปหลายอย่าง แต่ไม่ได้ระบุว่าเป็นทรัพย์อะไรเอาไปขายให้ใคร อะไรบ้าง ที่ไหนเมื่อไร เช่นนี้ ถือว่าเป็นฟ้องเคลือบคลุม ทำให้จำเลยเสียเปรียบในการต่อสู้คดี

การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับสิ่งของ (ต่อ)

การบรรยายฟ้องว่าจำเลยรับของโจรโทรศัพท์ ไม่จำเป็นต้องระบุหมายเลขโทรศัพท์ เพราะเป็นเรื่องที่โจทก์นำสืบได้ในชั้นพิจารณา (ฎีกาที่ ๑๐๑๘/๒๕๕๓)

ทรัพย์ที่เจ้าพนักงานยึดไว้เป็นของกลาง ไม่จำเป็นต้องกล่าวในฟ้อง เพราะไม่ใช่สาระสำคัญการกระทำผิดของจำเลย โจทก์นำสืบในชั้นพิจารณาได้ ฎีกาที่ ๒๓๒/๒๕๖๒ รายละเอียดที่ว่าเจ้าพนักงานยึดของกลางได้หรือไม่อย่างไร เป็นรายละเอียดที่โจทก์อาจนำสืบได้ในชั้นพิจารณา โดยไม่ต้องกล่าวในฟ้อง เพราะข้อเท็จจริงดังกล่าวมิใช่สาระสำคัญแห่งการกระทำผิดของจำเลย ทั้งคดีนี้เดิมจำเลยให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยาน จำเลยขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพโดยมิได้หลงต่อสู้ แสดงว่าจำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี ฟ้องโจทก์จึงชอบด้วยกฎหมาย

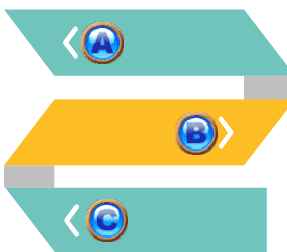
การบรรยายฟ้องคดีหมิ่นประมาท

(๒.๖) ในคดีหมิ่นประมาท ถ้อยคำพูด หนังสือ ภาพขีดเขียน หรือสิ่งอื่นอันเกี่ยวกับชื่อหมิ่นประมาท ให้กล่าวไว้โดยบริบูรณ์ หรือติดมาท้ายฟ้อง

ป.อ. มาตรา ๓๒๖ บัญญัติว่า “ผู้ใดใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สาม โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือ ถูกเกลียดชัง ผู้นั้นกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาท ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

การบรรยายฟ้องคดีหมิ่นประมาท (ต่อ)

องค์ประกอบสำคัญคือใส่
ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สาม

ฉะนั้น ถ้อยคำพูด หนังสือ
ภาพขีดเขียนหรือสิ่งอื่นอัน
เกี่ยวกับชื่อหมิ่นประมาท จึง
เป็นสาระสำคัญต่อการที่จะทำ
ให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี โจทก์
จึงต้องกล่าวไว้โดยบริบูรณ์
หรือติดมาท้ายฟ้องด้วย

โดยประการที่น่าจะ
ทำให้ผู้อื่นนั้นเสีย
ชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น
หรือถูกเกลียดชัง

การบรรยายฟ้องคดีหมิ่นประมาท (ต่อ)

- มิฉะนั้น จะเป็นฟ้องเคลือบคลุมในลักษณะที่
จำเลยไม่เข้าใจข้อหาพอสมควร มิใช่ในลักษณะ
ขาดองค์ประกอบความผิด
- **ทั้งการที่ไม่ได้บรรยายถ้อยคำพูด หนังสือ**
หรือสิ่งอื่นอันเกี่ยวกับข้อหมิ่นประมาท
ดังกล่าวไว้ในคำฟ้อง ย่อมถือว่าเป็นเรื่องที่
โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษเช่นกัน

การบรรยายฟ้องคดีหมิ่นประมาท (ต่อ)

 ฎีกาที่ ๓๓๕/๒๕๖๒

ในคดีหมิ่นประมาท ถ้อยคำพูด หรือสิ่งอื่นอันเกี่ยวกับข้อหมิ่น
ประมาท ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญของความผิดฐานหมิ่น
ประมาทตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ วรรคสอง โจทก์ต้อง
บรรยายไว้ในคำฟ้อง เมื่อโจทก์ที่ ๑ มิได้บรรยายฟ้องไว้ ถือว่า
ไม่ใช่เป็นเรื่องที่โจทก์ที่ ๑ ประสงค์ให้ลงโทษ แม้จะฟังได้ว่า
จำเลยพูดและติดภาพถ่ายโจทก์ที่ ๑ ดังกล่าวจริง ก็ไม่อาจนำ
ข้อเท็จจริงดังกล่าวมาพิจารณาลงโทษจำเลยได้ตาม ป.วิ.อ.
มาตรา ๑๕๒ วรรคสี่

การบรรยายฟ้องคดีหมิ่นประมาท (ต่อ)

คำว่า “กล่าวไว้โดยบริบูรณ์...” หมายถึง โจทก์ต้องหยิบยกถ้อยคำพูด หนังสือ ภาพขีดเขียน หรือสิ่งอื่นอันเกี่ยวกับข้อหมิ่นประมาทนั้นขึ้นกล่าวในฟ้อง หรือติดตามท้ายฟ้องทั้งหมด โจทก์จะมาสรุปหรือปรับแต่งให้เป็นถ้อยคำธรรมดา หรือถ้อยคำที่สุภาพขึ้นไม่ได้ (ฎีกาที่ ๑๒๐๘/๒๕๐๖)

การบรรยายฟ้องคดีหมิ่นประมาท (ต่อ)

การบรรยายฟ้องคดีหมิ่นประมาทเกี่ยวกับพฤติการณ์ประกอบการกระทำให้เห็นว่าการกล่าวใส่ความนั้น น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชังนั้น ถือเป็นสาระสำคัญของความผิด หากโจทก์ไม่บรรยายถือเป็นฟ้องไม่สมบูรณ์ (ฎีกาที่ ๓๐๕๐/๒๕๔๔)

การบรรยายฟ้องคดีหมิ่นประมาท (ต่อ)

โจทก์ต้องบรรยายฟ้องให้ปรากฏว่าเป็นการใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สามนั้นด้วย เพราะถือเป็นองค์ประกอบความผิดที่สำคัญ โดยการใส่ความผู้อื่นนั้น ต้องระบุว่าเป็นใคร แต่บุคคลที่สามนั้นไม่จำเป็นต้องระบุชื่อเพราะอาจเป็นใครก็ได้ ซึ่งเป็นรายละเอียดที่โจทก์นำสืบได้ในชั้นพิจารณา (ฎีกาที่ ๘๕๔-๘๕๗/๒๕๐๖ และที่ ๒๑๗๒/๒๕๓๗)

ส่วนท้ายของคำฟ้อง

ส่วนท้ายของคำฟ้อง

(๑) มาตรา ๑๕๘ (๒) โจทก์ต้องอ้างมาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิด

😊 คดีอาญาแตกต่างจากคดีแพ่งที่ ป.วิ.พ. มาตรา ๑๗๒ บังคับให้คำฟ้องคดีแพ่งต้องแสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นนั้น

ส่วนท้ายของคำฟ้อง (ต่อ)

คดีแพ่งจึงไม่จำเป็นต้องอ้างกฎหมายที่จะให้ศาลบังคับจำเลย เพราะเป็นหน้าที่ศาลวินิจฉัยว่าจะยกกฎหมายใดมาปรับแก้ข้อเท็จจริงในคดี (ฎีกาที่ ๓๔๑/๒๕๒๖ และที่ ๓๔๒๗/๒๕๓๗)

อ้างมาตราในกฎหมาย

- ⇒ คดีอาญากฎหมายบังคับว่า โจทก์ต้องอ้างมาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดด้วย
- ⇒ ต้องอ้างทั้ง ชื่อกฎหมายและบทมาตราที่ขอให้ลงโทษด้วย จะอ้างเฉพาะชื่อกฎหมาย หรือเฉพาะบทมาตราอย่างเดียวไม่ได้ มิฉะนั้น เป็นคำฟ้องไม่ชอบ ศาลลงโทษจำเลยไม่ได้
- ⇒ หลักเกณฑ์นี้นำไปใช้กับการฟ้องคดีอาญาด้วยวาจาเช่นกัน

อ้างมาตราในกฎหมาย (ต่อ)

ฎีกาที่ ๑๐๕๒๕/๒๕๕๑

แม้โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยหลบหนีไประหว่างที่ถูกคุมขัง แต่คำ
ขอท้ายฟ้องไม่ได้อ้างมาตรา ๑๕๐ ซึ่งบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้น
เป็นความผิด ฟ้องโจทก์ฐานหลบหนีไประหว่างที่ถูกคุมขังจึงขาด
การอ้างมาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็น
ความผิด ตามที่บัญญัติไว้ใน ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ (๖) เป็นฟ้องที่ไม่
สมบูรณ์สำหรับการกระทำความผิดฐานนี้ ศาลจะลงโทษตามบท
มาตราดังกล่าวไม่ได้ แม้คู่ความมิได้ยกปัญหานี้ขึ้นฎีกาแต่เป็น
ปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยได้

อ้างมาตราในกฎหมาย (ต่อ)

หากอ่านฟ้องโจทก์แล้วพอจะ
ประมวลทราบได้ว่าโจทก์ฟ้องให้
ลงโทษจำเลยตามกฎหมายอะไร
มาตราอะไร ย่อมถือเป็นฟ้องที่
สมบูรณ์แล้ว

อ้างมาตราในกฎหมาย (ต่อ)

ฎีกาที่ ๒๓๐๕/๒๕๖๔

คำขอท้ายฟ้องให้ลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๔๗๕ มาตรา ๔, ๗๒, ๗๔, ๗๖ นั้น เห็นได้ชัดว่าเป็นการพิมพ์ปี พ.ศ. ผิดพลาด เพราะ พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๔๗๕ มีบทบัญญัติเพียง ๕๘ มาตรา และได้ถูกยกเลิกไปโดย พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓ แล้ว เมื่อจำเลยกระทำความผิดคดีนี้เมื่อกลางปี ๒๕๖๐ จึงเชื่อว่าเป็นการกระทำผิดภายหลังจาก พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๕๖๐ มีผลใช้บังคับแล้ว กรณีจึงต้องปรับบทลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๒ วรรคแรก และเป็นกฎหมายที่โจทก์มีคำขอให้ลงโทษ การบรรยายฟ้องและมีคำขอให้ลงโทษจำเลยของโจทก์จึงชอบด้วยกฎหมาย

อ้างมาตราในกฎหมาย (ต่อ)

หน้าฟ้องโจทก์ลงข้อความผิดไว้แล้ว
แม้ส่วนท้ายฟ้องไม่ได้ระบุชื่อกฎหมาย
แต่ได้ระบุเลขมาตราไว้ ย่อมเพียงพอเป็น
ฟ้องที่สมบูรณ์แล้ว (ฎีกาที่ ๑๗๐๐/๒๕๑๔
(ปชญ))

อ้างอิงมาตราในกฎหมาย (ต่อ)

ฟ้องระบุชื่อกฎหมาย แต่ผิดหลงไม่ระบุมาตรา ถ้าอ่านโดยรวมแล้วเข้าใจได้ว่าเป็นมาตราใด ซึ่งไม่อาจเป็นความผิดในมาตราอื่นได้อีก ฟ้องยอมสมบูรณ์ (ฎีกาที่ ๑๓๒/๒๕๕๔)

ฎีกาที่ ๑๓๒/๒๕๕๔

ฟ้องขอให้ลงโทษตาม พ.ร.บ.เช็คฯ แต่ไม่ระบุมาตรา แต่ก็มีเพียงมาตรา ๔ มาตราเดียวเท่านั้นที่บัญญัติว่าการกระทำนั้นเป็นความผิดและกำหนดโทษเอาไว้ ทั้งในคำฟ้องโจทก์ก็ได้บรรยายถึงการออกเช็คโดยมีลักษณะหรือการกระทำผิดของจำเลยไว้ชัดเจนครบถ้วนตาม พ.ร.บ.ดังกล่าว มาตรา ๔ ซึ่งจำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีและไม่หลงต่อผู้ ย่อมมีผลเท่ากับการอ้างอิงมาตราแล้ว ฟ้องโจทก์จึงสมบูรณ์

อ้างอิงมาตราในกฎหมาย (ต่อ)

หมายเหตุ เมื่อโจทก์อ้างเลขมาตราในกฎหมายแล้ว ไม่จำเป็นต้องระบุวรรคอีก เนื่องจาก ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ (๖) มีได้บังคับไว้ (ฎีกาที่ ๑๔๕๓๖/๒๕๕๕ และที่ ๑๘๔๗/๒๕๖๓)

A หากโจทก์อ้างเลขมาตราและยังระบุวรรคมาในฟ้องด้วย แต่เมื่ออ่านแล้วไม่สอดคล้องกับที่โจทก์บรรยายมา ถือเป็นกรอ้างอิงวรรคผิด ไม่ใช่ฟ้องโจทก์ขัดแย้งกัน (ฎีกาที่ ๖๐๐๕/๒๕๕๑)

B โจทก์อ้างเลขมาตราในกฎหมายแล้ว ก็ไม่ต้องระบุอนุมาตราอีกเช่นกัน (ฎีกาที่ ๓๒๕๒/๒๕๕๒ และที่ ๗๖๓๘/๒๕๕๐)

อ้างมาตราในกฎหมาย (ต่อ)

- กรณีกฎหมายบัญญัติบทห้ามและบทลงโทษต่างมาตรากัน โจทก์ควรระบุอ้างทั้งบทห้ามและบทลงโทษมาทั้งหมด แต่หากโจทก์อ้างบทห้ามหรืออ้างบทลงโทษมาเพียงอย่างเดียว ก็ยังถือว่าฟ้องโจทก์สมบูรณ์ (ฎีกาที่ ๑๕๕๘/๒๕๓๕, ๑๕๓๑/๒๕๔๑ และที่ ๗๖๓๘/๒๕๕๐)
- โจทก์อ้างกฎหมายที่ยกเลิกแล้ว ถือว่าไม่ได้อ้างกฎหมายอันใดมาเลย ลงโทษจำเลยตามกฎหมายที่ยกเลิกไม่ได้ (ฎีกาที่ ๖๗๕๔/๒๕๖๑ และที่ ๒๔๔๐/๒๕๖๒)

อ้างมาตราในกฎหมาย (ต่อ)

โจทก์อ้างกฎหมายที่ยกเลิกแล้ว แต่มี พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมโดยบัญญัติให้ใช้ข้อความใหม่แทนในมาตราเดิมที่ถูยกเลิก ยังไม่ถือว่าเป็นการยกเลิกกฎหมาย จึงลงโทษจำเลยตามมาตราที่แก้ไขใหม่ได้ กรณีเป็นเพียงอ้างบทบัญญัติกฎหมายผิดพลาดเท่านั้น ฟ้องโจทก์สมบูรณ์แล้ว (ฎีกาที่ ๔๕๐๗/๒๕๖๓)

ฎีกาที่ ๒๑๓๕/๒๕๖๒

พ.ร.บ.ห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พ.ศ. ๒๔๗๕ มาตรา ๓ (ก) และ พ.ร.บ.ห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔ (๑) บัญญัติให้การให้บุคคลอื่นกู้ยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ยเกินกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนดยังคงเป็นความผิด เพียงแต่พระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตราฉบับใหม่แก้ไขบทกำหนดโทษให้สูงขึ้นเท่านั้น...

อ้างมาตราในกฎหมาย (ต่อ)

...ดังนั้น การกระทำของจำเลยยังคงเป็นความผิดตามบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังดังกล่าว เพียงแต่กฎหมายใหม่มีระวางโทษหนักกว่ากฎหมายเดิม มิใช่การยกเลิกการกระทำอันเป็นความผิดตามบทบัญญัติของกฎหมายเดิมไปเสียทีเดียว การที่โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามกฎหมายเดิม โดยมีได้อ้างกฎหมายใหม่ที่ใช้บังคับขณะยื่นฟ้องมาด้วย จึงถือว่าเป็นการอ้างมาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติว่าการกระทำเช่นนี้เป็นความผิดแล้ว **ฟ้องโจทก์จึง** ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ (๖)

อ้างมาตราในกฎหมาย (ต่อ)

กรณีจำเลยฝ่าฝืนกฎกระทรวงที่ออกตามความใน พ.ร.บ. อื่น หากเป็นความผิดเพราะฝ่าฝืนกฎกระทรวง โจทก์ต้องอ้างกฎกระทรวงนั้นมาท้ายฟ้องด้วย มิฉะนั้นเป็นฟ้องไม่สมบูรณ์

ฎีกาที่ ๓๘๖๘/๒๕๒๖ (ปชญ)

ซากของสัตว์ป่านั้นเป็นชนิดที่คุ้มครองไว้ในกฎกระทรวงว่าเป็นสัตว์ป่าชนิดใดบ้างและผู้มีไว้ในครอบครองมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งความผิดนี้มีกฎกระทรวงฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ.๒๕๒๐) ออกตามความใน พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่าฯ ข้อ ๒ ว่า “ให้ซากของสัตว์ป่าคุ้มครองตามบัญชีท้ายกฎกระทรวงนี้เป็นซากของสัตว์ป่าคุ้มครองชนิดที่ห้ามมิให้ผู้ใดค้าหรือมีไว้ในครอบครอง ...” ...

อ้างอิงมาตราในกฎหมาย (ต่อ)

...และมีบัญชีระบุมารของสัตว์ป่าคุ้มครองไว้รวม
ทั้งสิ้น ๑๕๕ ชนิด ซึ่งวางอยู่ในลำดับที่ ๓๕ และกระทิง
อยู่ในลำดับที่ ๓๗ เช่นนี้กรณีที่จะเป็นผิดในเรื่องนี้
จะต้องเป็นการฝ่าฝืนกฎกระทรวงด้วย ถ้าเป็นซากสัตว์
ที่มีได้กล่าวไว้ในกฎกระทรวงก็จะเอาผิดมิได้ เมื่อฟ้อง
ของโจทก์มิได้กล่าวอ้างกฎกระทรวงฉบับนี้ อันเป็น
กฎหมายที่จำเลยฝ่าฝืนไว้ในฟ้อง จึงเป็นฟ้องที่ไม่
สมบูรณ์ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ ลงโทษจำเลยไม่ได้

อ้างอิงมาตราในกฎหมาย (ต่อ)

หมายเหตุ

แต่ถ้ากฎกระทรวงออกมาเพื่อกำหนดประเภท ชนิดและขนาดของสิ่งต่าง ๆ ที่
นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ได้เท่านั้น ฟ้องโจทก์ไม่จำเป็นต้องระบุ
กฎกระทรวงดังกล่าวมาในคำขอท้ายฟ้อง

ฎีกาที่ ๒๘๕/๒๕๓๐

กฎกระทรวงฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ.๒๕๒๒) เพียงแต่กำหนดประเภทชนิดและขนาด
ของอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดที่ นายทะเบียนจะออก
ใบอนุญาตให้ได้เท่านั้น หาใช่บทมาตราที่ว่ากระทำการใดๆ เป็นความผิด
อาญาไม่ ฉะนั้น การที่โจทก์ไม่ได้ระบุกฎกระทรวงมาในคำขอท้ายฟ้องจึงยังถือ
ไม่ได้ว่าเป็นฟ้องที่ขัดต่อ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ (๖)

อ้างมาตราในกฎหมาย (ต่อ)

- คำสั่งของนายกรัฐมนตรีและผู้ว่าราชการจังหวัดไม่ใช่กฎหมายที่ต้องอ้างระบุมานในฟ้อง (ฎีกาที่ ๕๓๒/๒๕๔๘)
- แต่ถ้าเป็นข้อกำหนดที่นายกรัฐมนตรีออกตาม พรก. การบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๔๘ มาตรา ๕ เช่น ห้ามมิให้บุคคลใดออกนอกเคหสถาน ในช่วงวันเวลาใด ฟ้องโจทก์ก็สมควรต้องบรรยายระบุ เกี่ยวกับข้อกำหนดดังกล่าวไว้ด้วย

อ้างมาตราในกฎหมาย (ต่อ)

-
- มาตราต่าง ๆ ในภาค ๑ ของ ป.อ. ที่ใช้กับความผิดทั่วไปไม่ใช่มาตราในกฎหมายที่บัญญัติว่าการกระทำนั้นเป็นความผิด โจทก์ไม่จำเป็นต้องระบุมাত্রานั้นมาในฟ้อง ไม่เป็นฟ้องที่ขัดต่อ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ (๖)

อ้างอิงมาตรฐานในกฎหมาย (ต่อ)

ป.อ. มาตรา ๘๓, ๘๐, ๘๑ (ฎีกาที่ ๒๓๑๒/๒๕๕๔)

การขอให้รับทรัพย์สินของกลาง (ฎีกาที่ ๔๓๔/๒๕๕๘)

การเพิ่มโทษ (ฎีกาที่ ๕๓๓๔/๒๕๕๖ และที่ ๕๔๓/๒๕๒๐)

การบวกโทษที่รอไว้ (ฎีกาที่ ๗๖๔/๒๕๐๘)

การนับโทษต่อ (ฎีกาที่ ๑๔๕๑๓/๒๕๕๓ และที่ ๒๓๒/๒๕๖๒)

การบังคับค่าปรับไม่ใช่บทมาตราที่บัญญัติว่าการกระทำใดเป็นความผิดทางอาญา (ฎีกาที่ ๔๕๖๒/๒๕๔๓)

อ้างอิงมาตรฐานในกฎหมาย (ต่อ)

ในคดียาเสพติด โจทก์ไม่จำเป็นต้องอ้างมาตรา ๑๕๒ ที่กำหนดว่า ในความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดตาม ป.ยาเสพติด ให้ศาลลงโทษจำคุกและปรับมาด้วย เพราะเป็นบทบัญญัติที่ศาลไม่อาจใช้ดุลพินิจให้จำคุกหรือปรับเพียงสถานใดสถานหนึ่งได้

อ้างมาตราในกฎหมาย (ต่อ)

ฎีกาที่ ๑๑๑/๒๕๖๓ ป.ยาเสพติด มาตรา ๑๕๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดตามประมวลกฎหมายนี้ที่มีโทษจำคุก และปรับ ให้ศาลลงโทษจำคุกและปรับด้วยเสมอ โดยมีได้ให้อำนาจศาลใช้ดุลพินิจเลือกลงโทษจำคุกจำเลยโดยไม่ลงโทษปรับด้วย **แม้ พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง กับ ป.ยาเสพติด มาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง** ต่างมีส่วนที่เป็นคุณแก่จำเลย ซึ่งต้องใช้กฎหมายที่เป็นคุณแก่จำเลยไม่ว่าในทางใดตาม ป.อ. มาตรา ๓ วรรคแรก ก็ตาม **แต่เมื่อมีการปรับบทกฎหมายโดยลงโทษจำเลยในความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตาม ป.ยาเสพติด มาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง จึงต้องลงโทษปรับจำเลยด้วยเสมอตาม ป.ยาเสพติด มาตรา ๑๕๒ วรรคหนึ่ง**

อ้างมาตราในกฎหมาย (ต่อ)

- ความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๓๓๖ ทวิ และ ๓๔๐ ตริ เป็นบทบัญญัติว่าด้วยการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิด โจทก์จึงต้องระบุอ้างเลขมาตราด้วย
- การลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ หรือปล้นทรัพย์โดยแต่งเครื่องแบบทหารหรือตำรวจ หรือแต่งกายให้เข้าใจว่าเป็นทหารหรือตำรวจ หรือโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือใช้ยานพาหนะ เพื่อสะดวกแก่การกระทำผิดหรือพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม ตาม ป.อ. มาตรา ๓๓๖ ทวิ และ ๓๔๐ ตริ เป็นบทบัญญัติที่ต้องประกอบการกระทำอื่นตามที่บัญญัติไว้ในมาตรานี้ด้วย ผู้กระทำผิดตามมาตรา ๓๓๖ ทวิ หรือ ๓๔๐ ตริ จึงจะมีความผิดและถูกลงโทษตามมาตรานี้ได้ ดังนั้น โจทก์จึงต้องระบุอ้างมาตรามาในฟ้องด้วย

อ้างมาตราในกฎหมาย (ต่อ)

หมายเหตุ

กรณีท้ายฟ้องโจทก์ระบุขอให้ลงโทษตาม ป.อ. มาตรา ๓๔๐ ตริ โดยมีได้อ้างมาตรา ๓๔๐ มาด้วย แต่โจทก์บรรยายฟ้องครบองค์ประกอบความผิดฐานปล้นทรัพย์ซึ่งทำให้จำเลยทั้งสามเข้าใจข้อหาได้ดีและไม่หลงต่อสู้อย่อมถือได้ว่าโจทก์อ้างมาตราในกฎหมายที่บัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดแล้ว (ฎีกาที่ ๔๘๐๐/๒๕๕๐)

อ้างมาตราในกฎหมาย (ต่อ)

ฎีกาที่ ๔๘๐๐/๒๕๕๐ แม้คำขอท้ายฟ้องของโจทก์ในความผิดฐานร่วมกันปล้นทรัพย์โดยมีและใช้อาวุธปืนระบุอ้างแต่ ป.อ. มาตรา ๓๔๐ ตริ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ลงโทษผู้กระทำความผิดให้หนักขึ้น โดยมีได้อ้างมาตรา ๓๔๐ อันเป็นบทบัญญัติองค์ประกอบความผิดฐานปล้นทรัพย์ไว้ก็ตาม แต่โจทก์ก็ระบุไว้ที่หน้าคำฟ้องในช่องฐานความผิดว่าปล้นทรัพย์โดยมีและใช้อาวุธปืน และโดยให้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิด หรือพาทรัพย์นั้นไป และให้พันการจับกุมประกอบกับคำฟ้องโจทก์ก็ได้บรรยายถึงการกระทำของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ครบองค์ประกอบความผิดฐานปล้นทรัพย์ตามมาตรา ๓๔๐ ทั้งจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เข้าใจข้อหาได้ดีและไม่หลงต่อสู้อย่างไร แสดงว่าโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ในความผิดฐานร่วมกันปล้นทรัพย์โดยมีและใช้อาวุธปืนดังกล่าว และมีผลเท่ากับโจทก์อ้างมาตราในกฎหมายที่บัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ (๖) แล้ว เพียงแต่โจทก์ระบุบทมาตราที่ขอให้ลงโทษขาดตกบกพร่องเท่านั้น คำฟ้องของโจทก์จึงสมบูรณ์

